

ΓΙΩΡΓΗΣ ΣΕΡΚΕΔΑΚΗΣ

ΠΕΡΙ ΑΝΕΜΩΝ  
ΚΑΙ ΥΔΑΤΩΝ



ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ  
ΔΙΟΓΕΝΗΣ - ΑΘΗΝΑ - 1989

*Φιλολογική Επιμέλεια: Στέργιος Αγγ. Βαγγλής*

*© Copyright 1989: Γιώργης Σερκεδάκης*

ΠΕΡΙ ΑΝΕΜΩΝ ΚΑΙ ΥΔΑΤΩΝ

*Στη μητέρα μου  
και στη Μαρία*

# ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

ΑΝΘΡΩΠΟΣΗΜΟ Ποίηση

1978

ΑΜΦΙΛΕΚΤΑ Ποίηση

1981

ΓΙΩΡΓΗΣ ΣΕΡΚΕΔΑΚΗΣ

ΠΕΡΙ ΑΝΕΜΩΝ  
ΚΑΙ ΥΔΑΤΩΝ

*Κι όμως πρέπει να λογαριάσωμε πώς προχωρούμε  
κι όμως πρέπει να λογαριάσωμε κατά ποῦ προχωρούμε.*

*Γ. ΣΕΦΕΡΗΣ*



ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ  
ΔΙΟΓΕΝΗΣ - ΑΘΗΝΑ - 1989



## ΟΤΑΝ ΕΝΑ ΠΑΙΔΙ

*«Είμαστε από των ονείρων την ουσία πλασμένο  
κι ο ύπνος περισκέπει τη μικρή ζωή μας».*

*ΣΑΙΣΠΗΡ*

Όταν ένα παιδί  
σου ζωγραφίζει ένα παράθυρο  
δεν ξέρεις προς τα πού  
βρίσκεται ο κόσμος.  
Και αν αυτό είν' η ζωή,  
πού να του πεις να κοιτάξει;  
Και αν αυτό δεν είναι η ζωή,  
τί να του πεις;

## ΑΠΟΙΚΟΔΟΜΗΣΗ

Έξω από τη ζωή σου η δική μου ζωή  
ντυμένη με το πρόσωπο ενός παιδιού παγιδεμένου  
καθώς κρατά το φόβο παραμάσχαλα και προχωρεί.

Θέλω να πω  
πως πήρανε τα όνειρα τα λόγια μας  
και χάθηκαν  
μπερδεύτηκαν στα σύννεφα και στη βροχή  
κι ισοπεδώθηκαν  
και μεις γυρνούμε  
μέσα σε τούτη την αποκοδόμηση  
φιγούρες μελαγχολικές χωρίς ταυτότητα  
κρυμμένοι μες στον ίσκιο μας  
κρυμμένοι από τη ζωή που σημάδεψαμε  
καθώς αναλωθήκαμε  
ψάχνοντας να της δώσουμε το όνομά μας  
ψάχνοντας, ψάχνοντας, ψάχνοντας  
.. ..  
Πώς να το πεις ότι χαθήκαμε  
στους ορισμούς, στα όνειρα και στα λόγια...

( Τώρα στην πόλη μιλούν για τον πόλεμο  
για τα σπαθιά και τα όπλα του στρατιώτη  
για το παιδί που πέθανε φωνάζοντας  
ψέματα-ψέματα, δε μπορεί.

Εμείς δε λέμε τίποτα  
συντροφεύουμε την αγρύπνια μας, προσπερνούμε  
είμαστε τα λόγια που ξεψύχησαν  
και δεν υπάρχουν πια και δεν υπάρχουμε πια  
και πού διευθετήσεις και πού σημεία ελαφής  
έτσι δε λέμε τίποτα  
κοντοστεκόμαστε και προσπερνούμε).

Έξω από τη ζωή μου η δική σου ζωή  
πάνω στο πρόσωπο ενός παιδιού απορημένου  
που δε ρωτάει  
ούτε ζητά να του πεις.



## ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟ

«Στο όνομα της δικαιοσύνης  
το ύδρογόνο καταστρέφει τη ζωή»  
ΣΑΛΒΑΤΟΡΕ ΚΟΥΑΖΙΜΟΝΤΟ

Στην εποχή των τελειοποιημένων ρομπότ  
γυρνούμε  
με καθώς πρέπει ενδύματα  
για τις ταρριευμένες μας συνειδήσεις  
παιδιά της σαρκοβόρας λέπρας  
με τα χρειώδη αναγνωριστικά μας σήματα  
με τις αποσκευές των αφέσεων  
και των προσωπικών μας φόβων  
με τη νομιμοποιημένη μας άμυνα  
και το γενικευμένο αλαλούμ

παιδιά της σαρκοβόρας λέπρας  
που ανεμίζει στο τρομαγμένο μεταλλόνη μας  
το λάβαρο των επικειμένων  
το λάβαρο του θανάτου μας  
μέσα στα τείχη των πολιτισμικών αντιδραστήρων  
και των πιθανοτήτων ζωής

γυρνούμε  
απρόθυμοι νωχελικοί και αδίσταχτοι  
μέσα στην καθημερινότητα που μας ορίζει  
με όλες τις λαμπρές παραχωρήσεις μας  
στην άκρατη κατανόηση των καιρών  
ωστόσο, αναπροσαρμοσμένοι  
και επίκαιροι  
σηματοδοτημένοι

για το παιγνίδι των τελειοποιημένων ρομπότ  
με τις διαρκείς αποτιμήσεις  
και καταγραφές των υπολοίπων μας  
ολοένα μικραίνοντας την απόσταση που μας χωρίζει  
με την ώρα μηδέν.

Εσύ, που μας μιλάς για τα παιχνίδια και την πολιτική  
για τα σπαθιά και για τον άρτο των αγγέλων  
από το μετερίζι που ισκιάνει η σημαία που κρατάς  
πες μας  
ποιανού την πόρτα να χτυπήσουμε σήμερα.



## Η ΕΒΔΟΜΑΔΑ

«Το εγώ των Θεών σε παλάμη κλειστή  
το κρατήσαμε, εγώ μας.  
Παραδείσου λωτοί κι όλοι οι δρόμοι ανοιχτοί  
και το σύμπαν δικό μας».

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΤΗΝΙΑΚΟΣ

Μια εβδομάδα  
είναι ό,τι κρατούμε στο 'να χέρι μας  
κρατώντας το σφιχτά  
σαν μια κοντόθυρη προοπτική  
σε πράγματα μιας διάρκειας καθορισμένης  
λέμε χωρίς απρόοπτα  
δίχως μεταβλητές  
όπως ο χρόνος που ορίζουμε  
και που στοχεύουμε  
από ένα φάσμα πιθανοτήτων  
με τις λιγότερες φρικαλεότητες  
και τα μικρότερα "αλλά".

Μια εβδομάδα  
είναι τα "έχει" του Θεού  
που ρεαλιστικά αξιούμε  
κατόπιν παραχωρήσεων  
δεν είναι το αναπόδραστο πεπρωμένο μας  
είναι αυτό που μπορούμε  
αυτό, που τελειώνει στο χέρι μας.

Μια εβδομάδα  
μπορεί και νά 'ναι  
ένα κομμάτι από μας.

## ΟΣΟΙ ΣΩΠΑΙΝΟΥΝ

Ὅσοι σωπαίνουν  
χωρίς την πιθανότητα μιας διαφυγής  
ἀπ' το περίγραμμα  
του κύκλου που διαγράφουν  
πεθαίνουν  
και δε μαθαίνουν  
τίποτα γι' αυτούς.



## ΜΗ ΧΑΘΟΥΜΕ

Με φοβίζει το γέλιο του τρόμου  
και οι άνθρωποι που περπατούν γελαστοί  
σε μια ζωή πειθαρχημένη

άσε-με τον αγέρα στα μαλλιά σου να πλέξω  
με τη φωνή του ανθρώπου που σε αγάπησε  
και τα σπασμένα λόγια μιας ζωής κουρασμένης

Με τρομάζουν οι άνθρωποι  
και τα στολίδια που κρεμούν και ξεβάφουν  
στην πρώτη βροχή του Φθινόπωρου

έλα να ζωγραφίσω στον ίσκιο σου  
πουλιά ταξιδιάρικα μακρινά  
και παραθύρια ξεχασμένα να ζωντανέψω

... Στην πολυκοσμία του κεντρικού δρόμου  
να μου δίνεις το χέρι σου  
να μου δίνεις το βλέμμα σου  
μη χαθούμε.

## ΠΡΟΧΩΡΟΥΜΕ

Προχωρούμε  
συμπληρώνοντας κύκλους  
σημειώνοντας αδιέξοδα  
μιλώντας  
για τα υπόλοιπα των υποσχέσεων  
και των συμβιβασμών  
που άνευ όρων  
ορίζουν το στίγμα μας.

## Η ΣΤΙΓΜΗ

Σιωπηλά  
τα σχήματα, τα σήματα  
τα περιγράμματα  
σιωπηλά κι αμέτοχα, όλα τα γύρω  
να σημαδεύουνε και να συγκρίνουνε  
όσα συνθέτουνε το τώρα μιας στιγμής  
που γίνεται ύστερα, που γίνεται μετά  
το τώρα μιας στιγμής  
που αποκτά μια διάρκεια καθορισμένη  
μα αβέβαιη  
μέσα στα σχήματα  
στα σήματα  
μέσα στα περιγράμματα  
χωρίς κανένα πρόσωπο ανώνυμο ή επώνυμο  
το τώρα της στιγμής  
πού 'γινε χρόνος και καημός  
πού 'γινε λάθος  
κι ένα γιατί να μένει αναπάντητο  
και σκοτεινό  
εδώ, χωρίς καθορισμούς  
αφορισμούς  
κι αναφορές των πεπραγμένων  
το τώρα μιας στιγμής  
που δεν περνά ούτε υπόσχεται  
μονάχα σημαδεύει  
εμένα, τον κανένα  
πάλι εμένα  
και δε σκοπώνει, μόνο πληγώνει  
και δεν τελειώνει  
και δεν περνά...



## ΓΙΑΤΙ

Φοβάμαι το κενό και τους άδειους δρόμους  
τη μοναξιά που αγαπώ  
φοβάμαι  
τα καμόγελα που μάθαν να χλωμιάζουνε στο φως της λάμπας  
φοβάμαι, διαρκώς φοβάμαι  
κάποτε εμένα, κάποτε εσένα  
πίστεψέ με  
δεν έχω να σου κρύψω τίποτα  
δε θέλω να κρύψω κάτι  
δεν έχω

—κι αν είχα, δε θα μπορούσα, άλλωστε, και το ξέρεις  
είμαι ένας άνθρωπος που διαμαρτύρεται και το ξέρεις  
που απεχθάνεται το φόβο του  
τα ενδεχόμενά του  
που απεχθάνεται τα κάθε ενδεχόμενα  
φοβάμαι  
πίστεψέ με  
κι αυτό το χέρι σου έγινε κρύο  
κι εκείνα τα παράπονα τα ανελέητα  
κι εκείνες οι ανθρώπινες ευαισθησίες  
που δεν έχουν συναίσθημα και αγάπη είναι σκληρές  
φοβάμαι και χάνομαι  
κι όταν ρωτάω γιατί, νιώθω πως ξέρω την απάντησή σου  
κι όταν ρωτάω γιατί, καταλαβαίνω  
καταλαβαίνω εμένα, εσένα  
καταλαβαίνω το φόβο σου  
κι όμως ρωτάω, ρωτάω  
πάντα σε ρωτάω  
γιατί.



## ΜΑΧΑΪΡΙ ΣΤΟ ΜΑΧΑΪΡΙ

Μαχαΐρι στο μαχαΐρι  
πληγή στην πληγή  
λέξεις κι ονόματα που δε σημαίνουν τίποτα  
συναλλαγές  
και συμβουλές  
που δε χρειάζεσαι.

Νούμερα  
γίναμε δυο αριθμοί  
δυο άνθρωποι που συμβαδίζουν  
χωρίς να είναι συμβατοί.

Μαχαΐρι στο μαχαΐρι  
πληγή στην πληγή  
σαν σκέφτεσαι πως τόσα πράγματα  
μας κάνουν να πονούμε.

## ΚΑΠΟΤΕ

Κάποτε  
με δυο κουβέντες κάλπικες  
τελειώνεις τη ζωή σου  
και τη χάνεις.  
Ύστερα  
μαθαίνεις να μιλάς  
γι' αγαπημένα αστέρια  
που γίνανε στάχτη στις χούφτες σου.  
Στο τέλος  
εκεί που ψάχνεις για το γέλιο σου,  
χρωματισμένο στις φιγούρες του δρόμου  
συνηθίζεις να δέχεσαι  
το παιχνίδι των κρεμασμένων  
και συ.

ΒΟΛΟΣ 8-10-78

## ΟΙ ΚΥΡΙΑΚΕΣ

Με τρομάζουν  
οι Κυριακές που έρχονται γρήγορα  
οι Κυριακές που τελειώνουν γρήγορα  
με τρομάζουν  
οι Κυριακές.

ΠΕΙΡΑΙΑΣ 14-12-86



## ΛΥΡΙΟ

Αύριο

δε θα 'χεις παραμύθια από μας,  
Εδώ υπάρχουνε μονάχα λύκοι  
και δράκοι ανενδοίαστοι  
με εύσημα ή με ανώνυμα χαρακτηριστικά  
που διαρκώς υποσκάπτουν και εποφθαλιμούν  
αγκιστρωμένοι  
σ' έναν ατέρμονα που πουθενά δεν οδηγεί  
μόνο γυρίζει, διαρκώς γυρίζει  
φέρνοντας στο προσκήνιο το παραμύθι μας  
γεμάτο από ίσκιο κι από μοναξιά.

Στο όνομα της ζωής  
μετρούμε τις τελευταίες ελπίδες μας  
πάλι και πάλι  
ξεπουλώντας, ολοένα και ξεπουλώντας  
πώς να το πεις  
δε θα ξαναγίνουμε άνθρωποι  
έτσι που γαντζωθήκαμε στον ατέρμονα  
και στις τρεχούμενες επιταγές  
προσδώσαμε συνείδηση και αγωγή  
στο παραμύθι με τους πτωματοφάγους  
και τα απορημένα βλέμματα των παιδιών  
κατασκευάσαμε τον κόσμο με τα δίποδα τέρατα  
ερήμην της ζωής

πώς να το πεις  
δε θα ξαναγίνουμε άνθρωποι



έτσι που ζούμε στις νέες ισορροπίες  
του τρόμου και του άγχους μας  
δηλώνοντας, διαρκώς δηλώνοντας  
ότι ο θάνατός μας θα γίνει μια διαπίστωση τυπική

ζούμε τις νέες ισορροπίες  
με τις ρευστές συνειδήσεις μας  
προσμένοντας από την πολυθρόνα  
μιαν άρση των δεδομένων, μιαν έστω μετάθεση  
προσδοκώντας, ολοένα λιγότερο προσδοκώντας  
μιαν αλλαγή

στοχεύουμε στον ατέρμονα  
γαντζωθήκαμε στον ατέρμονα  
και πώς να κατεβούμε μια  
υπάρχει το μεγάλο κενό  
και η ζωή χωρίς αντίκρουσμα  
δε βλέπουμε καθαρά

κι ο κόσμος γέμισε θεόρατους δράκους  
κι ο κόσμος γέμισε δίποδα τέρατα  
ζούμε την ιστορία του τίποτα  
και όλα γύρω μας τίποτα  
παρά τους τόσους καθρέφτες  
και των κομπούτερς τις προοπτικές.

Είμαστε μόνοι  
θύτες και θύματα  
τόσο πολλοί και όλοι μόνοι  
είναι οι λύκοι που караδοκούν  
μέσα στο παραμύθι με τις αυστηρές προδιαγραφές  
δεν επιτρέπονται λάθη  
δεν επιτρέπονται αποκλίσεις

υπηρετούμε το σήμερα, για να υπάρξει αύριο  
έστω  
και χωρίς παραμύθι για σένα.

Αύριο  
δε θα 'χεις παραμύθια από μας.



## ΕΙΝΑΙ

Είναι που γίναμε φωτογραφίες και κοιταζόμαστε τα βράδια  
και διαπιστώνουμε  
πως πέρασε για πάντα  
μια ζωή που δε ζήσαμε, δεν εννοήσαμε  
και δεν καταλάβαμε  
πως ήταν δική μας.

Είναι που γίναμε ονόματα και ιστορίες παιδικές  
με τ' άσπρα καλτσάκια της μαθήτριας που αγαπούσαμε  
και τα πεφτάστερα ενός Αυγουστιάτικου ουρανού

είναι που σημαδέψαμε στο δρόμο του φεγγαριού τις ευχές μας  
και κείνες μες στη νύχτα χάθηκαν.  
σαν φυλακίσαμε τα πρόσωπα και τις έγνοιες μας  
μες στις πολύχρωμες αφίσες της πόλης  
στις δικαιολογίες μιας γερασμένης γειτονιάς  
και αφεθήκαμε  
στις πιθανότητες, στα δεν πειράζει  
χωρίς ν' απαρνηθούμε  
τα τόσα εν ονόματι.

Τώρα κρατούμε στα καρτιά  
μιαν εποχή περασμένη και ηρωική  
μιαν εποχή της αγάπης και της ψυχής μας  
τώρα κρατούμε τις φωτογραφίες των πόθων  
και των ονείρων μας  
τώρα  
τώρα που ζούμε μες σε μια στιγμή  
τα χρόνια που πέρασαν  
τ' αστέρια που σβήσανε  
τα όνειρα που μείναν όνειρα  
και μείναν μακριά.



## ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ

Χρόνια πολλά  
για σένα, για μένα  
για τα παραμύθια που πάγωσαν στη στέγη  
χωρίς να το λες  
για τα λόγια που ψεύτισαν  
για τον καλοσυνάτο 'Αη Βασίλη  
που επιμένει να υπόσχεται.  
Χρόνια πολλά  
για τους ανθρώπους  
που αγαπούσες και ζωγράφιζες  
με τα δικά σου σταθμά  
σε απαίριαστα χρώματα  
σωστά ή λάθος  
πάντως με την αγάπη σου  
για τους ανθρώπους που ξεπέρασαν τον ίσκιο  
και τον πόνο τους  
κι έτσι δραπέτευσαν από τα παραμύθια  
και τώρα προχωρούν με αριθμούς και με ονόματα  
απορημένοι και μοναχικοί  
χωρίς να ξέρουν πού πηγαίνουν.  
Χρόνια πολλά  
για τους τρελλούς της γειτονιάς  
για μας που γράφουμε ποιήματα  
λέγοντας διάφορα ψέματα μικρά ή μεγάλα  
για να ζήσουμε  
για να ξεχάσουμε  
να μη καθούμε.



Χρόνια πολλά  
για τις όποιες υποχωρήσεις μας  
για τα σπαθιά και τα όπλα των παιδιών  
για τα γρανάζια της κούκλας  
που προλαβαίνει τις γκρημάτσες μας  
και στέλνει ευχές  
σε μένα, σε σένα  
που πάντα λέμε Χρόνια πολλά.



Φωτογραφίες και ιστορίες  
σε λόγια καθημερινά.

Δεν είναι οι λαθεμένες κινήσεις  
ούτε η όψιμη σοφία της ωριμότητας  
όταν το ξέρεις  
πως αποθέσαμε την ελπίδα μας  
σε πλέγματα δακρύων και αγωνίας  
ότι γυρέψαμε τη ζωή μας  
με μίαν αλήθεια σκοτεινή.

Δεν είναι οι λαθεμένες κινήσεις  
ούτε η νύχτα με τα σπασμένα ρολόγια της  
δεν είναι οι καιροί που μίλησαν στους ποιητές  
ούτε και η βροχή του Φθινόπωρου  
είναι το δάκρυ της ημέρας  
που στέγνωσε στα χέρια μας.

Φωτογραφίες και ιστορίες  
σε λόγια καθημερινά.  
Και η ζωή μας γεμάτη πολύχρωμους ύμνους  
αγωνιάδες και στοχαστικούς  
και η ζωή μας ολοένα πιο ξένη  
για μας.



## ΑΥΤΟΙ ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Αυτοί οι στίχοι που παρακαλούν  
και ζητιανεύουνε  
που παρατείνουν και ελπίζουν  
αυτοί οι στίχοι της ώρας μηδέν  
του αδιέξοδου και του παράπρονου  
σαν σου μιλούν για εγκαρτέρηση  
και προσμονή  
είναι ολάκερη η ζωή σου  
αμέτοχη  
μες στα ξεκουρνησμένα ανθρωπάκια  
του πρέπει και του μπορώ.  
Αυτοί οι στίχοι  
με τις χρηστικές απογραφές  
και τα έννομα σήματα  
όταν μιλούνε για ανθρώπους  
να ξέρεις είναι ύπουλοι  
γιατί κυοφορούνε την απελπισία  
και το θάνατο.

Αυτοί οι στίχοι  
αυτοί οι τρελλοί στίχοι  
θα γίνουνε μαχαίρι και φωτιά  
κάποτε.

## ΜΝΗΜΗ ΔΗΜΗΤΡΗ ΦΙΛΙΠΠΙΔΑΚΗ

Θα σε θυρόμαστε  
που πέθανες 32 χρονών  
δυο μέτρα άντρας  
χωρίς κανείς να το πιστεύει  
και να το παραδέχεται  
κι όμως σε είδαμε νεκρό  
—όπως συμβαίνει σε τέτοιες περιπτώσεις—  
και συ μας έβλεπες κοντά σου  
και συ μας έβλεπες κοντά σου  
να λέμε για ποδόσφαιρο και κινηματογράφο  
να λέμε ιστορίες απ' τον πόλεμο  
να λέμε για δουλειές  
καταδικάζοντας τις ματαιότητες  
και ύστερα βιαζόμασταν να φύγεις  
να πας στον τάφο που ανήκες τετελεσμένα πα  
εσύ, Δημήτρη των 32 χρονώ  
που ως τα χτες εγέλαγες μαζί μας.  
Μόνο που θα 'θελα να ξέρω  
αν γέλαγες κείνο το βράδυ — τέλος του Μάρτη του '85—  
στη μέση της κάμαρας  
μες στα λουλούδια και στα κλάματα  
έτσι  
καθώς μας έβλεπες  
να κλαίμε και να λέμε —αληθινά ή ψέματα—  
για σένα και για μας.



## ΚΟΙΜΗΣΟΥ

Κουβαλώντας  
μα παρεξήγηση ο καθένας  
κατάσαρκα ντυμένος  
τη μοναξιά και τη μοίρα του  
γίνουμε λογαριασμοί  
και ονόματα άδεια  
μαντάτα που δεν ταξιδεύουν πια.

Κοιμήσου  
κι αν το παράπονο που έχεις αγκαλιά  
ξυπνήσει, τίποτα μην του πεις.  
Κι αν πάλι πέθανε  
μην κλάψεις.

Είναι τα χίλια πρόσωπα που έχεις  
είναι τα χίλια λόγια που μιλώ  
καθώς ο θάνατος είναι μια άρμυρα  
μες στα σπασμένα λόγια  
και τα αμίλητα πράγματα.

Κοιμήσου  
κι εγώ θα φυλάξω τον ύπνο σου.



## ΚΑΤΑΓΡΑΦΗ

Υπονοώντας και υποσκάπτοντας  
μύχια λάθη  
οικοδομώντας προβλήματα  
κι αναζητώντας λεπτομέρειες διχασμένες  
φτάσαμε εδώ.

. . . αυτοί οι δρόμοι  
χτες ήταν δρόμοι μας  
αυτός ο ήλιος και τ' αστέρια της νύχτας.  
Τώρα γεννιούνται οι ώρες  
από τη σιάνκη και το παράπονο  
από το θάνατο . . .

Πώς, λες  
θα ξημερώσει ο ήλιος αύριο  
σε ποιές κοινές αναφορές θα ξαπλώσει  
σε ποιές περιδιαβάσεις μυστικές  
να μας γλυκάνει αυτά που πικράναμε  
να μας γιατρέψει ό,τι πληγώσαμε  
έτσι στο τσάμπα  
ποιός, ποιός  
ποιός ήλιος, λες  
θα ξημερώσει αύριο για μας;

## ΜΗ ΜΟΥ ΜΙΛΑΣ

Για τους δρόμους, για τους δρόμους  
για τα άσπρα τα περιστέρια  
και των αγγέλων τα φτερά  
μη μου λες  
κουρνιαξάνε στη στέγη μου και σωμαίνουν  
φορώντας το κλάμμα μου  
ισκιάσανε τον ουρανό και δε βλέπω  
κλείσαν τους δρόμους και δεν καρτερώ.

Μη μου μιλάς  
για την ελπίδα που χτίζει ο φόβος  
όταν  
με πνίγουν οι τοίχοι μου.



## ΔΥΟ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΑ... ΠΟΙΗΜΑΤΑ

«Κάθε γωνιά κι ένα κατάστημα γραμμοφώνων  
κάθε κατάστημα κι εκατό γραμμόφωνα  
κάθε γραμμόφωνο κι εκατό δίσκοι  
και σ'ε κάθε δίσκο  
ένας ζωντανός παίζει μ'έναν πεθαμένο.  
Πάρε τή χαλύβδινη βελόνα και ξεχώρισέ τους  
άν μπορείς».

Γ. ΣΕΦΕΡΗΣ : «Τρίτη»

1.

Σπρώχνοντας τη ζωή σου  
σε memo και σε αριθμούς  
μιλώντας κώδικες ξένους  
για μεθοδεύσεις, μπλόφες και ενέργειες  
παίζοντας  
με μισόκλειστα χαρτιά  
είσαι η πρόσκαιρη περίπτωση  
στο αλαλούμ της παρέας  
που λειτουργεί με τίτλους  
και διάτρητα ενδεχόμενα.

2.

Τώρα  
σου ορίζουν και τα όνειρα  
συναρτήσει προοπτικών  
και ρεαλιστικών εκτιμήσεων  
χωρίς να έχεις να διαλέξεις  
ποιό το καλό και ποió το κακό.  
Ωστόσο  
μέσα στο φόρεμα που σου πηγαίνει  
συγκρατείθεσαι για τα πρακτέα  
που σου υπαγορεύονται.  
Εσύ  
που περπατάς ανυποψίαστος  
και βολικός  
με τη μακαριότητα  
του πιο πειθαρχημένου ζώου  
δε θα ξυπνήσεις ποτέ  
ούτε θα χρειαστεί να πεθάνεις.



## ΚΑΘΕ ΠΡΩΙ

Κάθε πρωί  
ένα καλάθι ακρήστων  
έξω από την πόρτα μας  
μα παραπάνω κουβέντα  
ένας ακόμη συμβιβασμός.

Είναι  
που βγήκαμε στο σφυρί  
με όλα μας τα υπάρχοντα  
με όλες τις υποσχέσεις μας  
με ένα χαμόγελο  
όχι δικό μας πα.

Δε φταίν' εκείνα που 'ρχονται.  
Είναι αυτά που πέταξαν πάνω από τα όνειρά σου  
και τα σημάδια που 'στησες  
για να περάσεις τη ζωή. Δε φταίν' εκείνα.  
Φταίνε οι δρόμοι  
και η μοναξιά τους που μυρίζει θάνατο  
και συ μου λες πως δε μπορείς  
να διαμαρτύρεσαι και να πεθαίνεις για  
να χτίζεις ή να συντηρείς ερείπια  
σε δεδομένα αναφομοιώματα  
και ξένα  
μη τρομάζεις

είναι πεσμένη η αυλαία και πίσω της εσύ  
γυμνός από οράματα  
προσγειωμένος  
με τις αποσκευές σου γεμάτες ψυχοφάρμακα  
και νευροφυτικά  
χωρίς διευθύνσεις και προοπτικές  
χωρίς καμιά συμμετοχή, καμιάν υπόδειξη  
και καμιάν ελπίδα πώς θα προφτάσεις,  
έστω και την τελευταία στιγμή, να δώσεις παρών  
σε όσα συντελούνται ερήμην σου.

Πιότερο απ' τους δρόμους και τη βροχή  
που σιέγνωση  
πιότερο κι απ' τη μοναξιά τους  
σκεψου πως φταις εσύ  
κι ο Φαρισαίος που ξυπνάει μέσα σου  
μ' ένα μαχαίρι

αδιάφορος κι αν κόψει τα νήματα που συντηρούσες  
έτσι  
να ζήσεις κάποιες ελπίδες μωστικές  
έτσι να πεις  
ότι εκείνο το παιδί  
που κάποτε μετρούσε αστέρια τη νύχτα  
μπορεί και να αναστηθεί με τ' όνομά σου  
την τελευταία στιγμή.



## ΤΟΣΕΣ ΑΘΡΟΙΣΕΙΣ

Τόσες αθροίσεις  
και ρημάξαν οι ελπίδες μας  
τόσες αθροίσεις  
κι έγινε ενδεχόμενο η ζωή μας  
τόσες αθροίσεις  
και σβήσαν οι προοπτικές  
που συντηρούσαν τα προσχήματα  
και τις προθέσεις μας  
τόσες αθροίσεις  
και τώρα στο μηδέν.

Θε μου  
πώς να πιστέψουμε  
ότι η ζωή δεν είν' αυτή που εκθρευόμαστε  
παρά εκείνη που εμείς καταντούμε  
Θε μου, πώς να πιστέψουμε  
ότι απ' το θάνατο που κουβαλούμε μέσα μας  
ζητούμε δανεικά.

## ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Ένα φεγγάρι  
γεμάτο θάλασσα και τοιμέντο  
ένα φεγγάρι με μίαν Ελένη μέσα του  
με ένα Νικολή  
που κάποτε μας είχαν πει  
πως χπίζαν την αγάπη τους στη νύχτα  
και την ποτίζανε με δάκρυ και χαρά  
με θάλασσα  
και το φεγγάρι καμψάσε και τους πήρε  
ένα φεγγάρι  
αυτό το φεγγάρι απόψε στο δρόμο μου  
όπως και στο δικό σου  
κοίτα προσεκτικά, θα το δεις  
κοίτα  
κάποια στιγμή θα καμψάσει  
να δανειστεί την ελπίδα και το βλέμμα σου  
να συνεχίσει να φέγγει.  
Δώσ' του το χέρι σου  
είναι ό,τι μπορείς να 'χεις δικό σου  
είναι το όνειρο που έλεγες  
μην του αρνηθείς  
είναι τα παραμύθια σου  
χωρίς καμψωή  
είναι η ψυχή σου δίχως ονόματα και αριθμούς  
παρά με όνειρα και με αγάπη.

Ένα φεγγάρι  
το δικό σου φεγγάρι απόψε στο δρόμο  
να καμψώνει  
και να ζητάει το χέρι σου.

ΜΑΗΣ 1985 Αγριά Βόλου



## ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ

Δεν είμαι εγώ  
είναι ένας άλλος που περπατάει στο δρόμο μου  
με ίδια βήματα βέβαια  
χειρονομίες, κινήσεις  
με ίδιες συνήθειες, αν θες.  
Ωστόσο  
είναι ένας άλλος αυτός  
μια άσκημη σύμπτωση  
που έρχεται από το χρόνο και τις πιθανότητες  
απρόσκλητα  
μ' ένα μαχαίρι κοφτερό  
με έναν καθρέφτη  
ν' αποτυπώσει πάνω του  
τη διάψευση και την αλήθεια μου  
ή την αλήθεια τ' άλλουνού  
που είναι ψέμα  
όσο κι αν την ακούς  
ή αν την ακουμπάς  
και κείνη στέκει ακλόνητη  
και τραγική  
μοιραία  
με ανεδακρίβωτη ταυτότητα  
ψυχρή  
σ' αυτό το πέρασμα των αντιθέσεων  
που πάλεψα να καταργήσω μια ζωή  
περιφρονώντας τα περίτεχνα καμόγελα  
και τις κουβέντες της αγοράς.

Δεν είμαι εγώ, είναι ένας άλλος.



Αν τον προσέξεις  
θα δεις  
περπατάει σκυφτός  
μιλάει και ακροβατεί στα όνειρά σου  
εμπορεύεται το συναίσθημα και τον τρόμο σου  
πρόσεξέ τον  
εκείνος λέει ψέματα  
κατασκευάζει θανάτους κι αντιπαρέρχεται  
πρόσεξέ τον  
όταν εισημαίνεις αδιέξοδα  
όταν γυρεύεις ελπίδες  
εκείνος εισηγείται τη ζωή σου  
σε ελιγμούς.

Μ' ένα πουκάμισο λεπτό  
έχει σκεπάσει την καρδιά του  
μην και χτυπήσει, γιατί ντρέπεται  
μην ακουστεί και τρομάξεις  
—όσο κι αν είναι σίγουρος  
ότι δε χτύπησε ποτέ—  
πάντως φοβάται  
πρόσεξέ τον  
είναι αυτός που χάραξε το δρόμο του  
σε μια κλωστή που όλο κόβεται  
και όλο αρχίζει.  
Δεν είμαι εγώ  
είναι ένας άλλος αυτός  
που περπατάει στο δρόμο μου.  
Εγώ,

έμαθα να μιλώ τη γλώσσα  
εκείνων που ορίζουν τη ζωή μέσα στο κλάμμα  
και στο θάνατο  
και δεν πιστεύουνε ούτε ελπίζουν.

Μην του φωνάξεις τ' όνομά μου και σ' ακούσει  
δε θέλω, μ' ακούεις;  
Εκείνος που φωνάζει με κραυγές  
που σε τρελαίνουν  
ντυμένος το φονιά και τον επαίτη μαζί  
αυτός, ο δύστυχος  
ο καιροσκοπός, δεν είναι δυνατόν  
να είμαι εγώ.

Είναι ένας άλλος  
αυτός  
που περπατάει στο δρόμο μου.  
Είναι ένας άλλος  
δεν είμαι εγώ.

Αθήνα 1982

## ΠΟΣΗ ΝΑΥΤΙΑ

Λογαριασμοί  
και ενδεχόμενα σε συνταγές  
κουβέντες θολές  
και σάλτσα θανάτου  
νύξεις πρακτέων και υπεκφυγές...

Πόση ναυτία  
στα χαμόγελα αποδοχής  
που συμμετέχουμε  
στα όνειρα που εκπορνεύουμε  
και καταργούμε  
Θέ μου  
πόση αποστροφή!



Θεέ μου της ζωής και γύμνιας της  
 Θεέ της αγάπης και της αλήθειας  
 εδώ περνούν οι άνθρωποι  
 απάνθρωποι  
 γονατιστοί και θλιμμένοι  
 απέραντα πονεμένοι και μικροί  
 φορώντας για καλά τη ματαιότητα  
 και την πλάνη τους.

Γίναμε αριθμοί και υπόλοιπα  
 κώδικες  
 που δεν απαντούν.  
 Ολοένα κανόμαστε  
 οι νόμοι που κατασκευάσαμε μας ξεγελούν  
 ολοένα κανόμαστε  
 ακολουθώντας τροχιές εξαρτημένες  
 και ανέκλογες  
 όσο και αν ακινητούμε στο επίπεδο του ορίζοντα  
 και στις φωτογραφίες των παιδικών μας χρόνων  
 που κρύβουν ό,τι συντελείται  
 στον απέναντι τοίχο μας.

Εσύ  
 που φυτεύεις το λουλούδι  
 με τον ήλιο και την ελπίδα στην αυλή μας  
 και κάπου στη νύχτα γίνεσαι αστέρι σιωπηλό  
 ξέρεις καλά πως είναι αμέτοχη τούτη η ζωή

στη μοίρα των πραγμάτων  
που την ορίζουν.

Με το χαμόγελο στα χείλη μας απορημένο  
με μισοτελειωμένα τα λόγια που μας χωρίζουν  
από την ομορφιά των στιγμών που περνούν  
για τελευταία φορά  
δείξε μας ένα δρόμο δικό σου.

## ΜΝΗΜΕΣ

Κι αυτές οι μνήμες  
μαχαίρια τη μια  
την άλλη καράβια κι αστέρια  
αγάπες που βούρκωσαν  
και μονολογούν.



## Σ' ΕΝΑ ΠΑΚΕΤΟ ΤΣΙΓΑΡΑ

Στίχοι που γράφονται  
σ' ένα πακέτο τσιγάρα  
λέξεις σπασμένες και σκληρές  
που δε σ' αγγίζουν  
ούτε σε εμπιστεύονται σήμερα.

Στίχοι που γράφονται  
μέσα σε κύβους σιωπηλούς  
σ' επαναλήψεις και ακαθόριστα σχήματα  
στίχοι που χάθηκαν σαν τα καράβια  
όταν ταξίδευαν τη νοσταλγία  
και την εγκατάλειψή σου στη νύχτα  
και τώρα προχωρούν χωρίς πυξίδα  
ούτε λιμάνι κοντινό  
με τις συντεταγμένες της θλίψης σου.

Στίχοι που γράφονται  
σ' ένα πακέτο τσιγάρα  
οι στίχοι μου σήμερα.

## Η ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑ

Μια λεπτομέρεια η ζωή  
χαμένη  
στα λάθη μας.

## ΕΙΚΟΝΕΣ

Δίσεχτα τα λόγια τ' ανέμου  
και ανοιξιάτικα  
μέσα στο δίχτυ της απαντοχής  
και της εγκαρτέρησης  
λανθάνουσες εικόνες  
κι απόντες μονόλογοι, θλιβεροί  
σ' αυτές τις ώρες τις μουντές  
με τα χαμηλωμένα φώτα  
στους δρόμους  
μ' αυτά τα όνειρα τ' απέλπιδα  
τα φευγαλέα  
με κείνα τα χαμόγελα  
τα βιαστικά.



## ΠΑΡΑΛΗΡΗΜΑ

Λες δεν πειράζει μια φορά  
λες δεν πειράζει δυο φορές  
κάποτε συνηθίζεις να λες  
δεν πειράζει

είσαι ένας λυπημένος άνθρωπος  
που δεν μιλά

και η ζωή σκυφτή μπρος στο μπαλκόνι σου  
και η σημαία σου γερμένη στο κοντάρι της  
αντίκρου στο Βορηνά όπου φυσά  
αποκομμένη και απρόθυμη  
—πέρα από την όποια της συνθηκολόγηση—  
αδύναμη και μόνη  
καθώς κυττάς στον ουρανό  
το δρόμο της βροχής και του σύννεφου  
λες δεν πειράζει  
την άλλη φορά θα γίνει 'Ανοιξη  
και σκέφτεσαι αν θα προφτάσεις να τη δεις

έτσι  
μέσα στην πρόφαση και μες στο διαταγμό  
δίνοντας ολοένα παρατάσεις  
—μπορεί και παραστάσεις κωμικές—

ωστόσο,

για σένα ήταν μια υπόθεση δύσκολη  
δεν ήταν πρόφαση  
σαν έμαθες, πως τίποτα για δεν πειράζει  
... ..  
κι ακούς τους άλλους να σου λένε διάφορα  
και ύστερα και άλλους να τους λεν  
πως πάει ξεχάστηκε, τον πήρε ο καιρός  
και δεν πειράζει. ...

## 20 ΑΤΙΤΛΑ

1.

Θυμάμαι  
εκείνα τα μάτια που έκλαιγαν  
που γέλαγαν  
τα μάτια που κάθηναν και κάθηκα  
και τώρα φοβάμαι.

2.

Ο θάνατός σου  
η ζωή μου  
και η ζωή μου  
θάνατος.



3.

Παιγνίδι, Θε μου, η ζωή  
ένας κερδίζει κι άλλος χάνει  
ποιός να μπορεί  
και ποιός να φτάνει  
να σε ρωτήσει γιατί.

4.

Κάποιος σβήνει το φως  
κάποιος μένει τυφλός  
χωρίς γιατί, δίχως πώς...

5.

Τι εννοείτε  
όταν λέτε  
η ποίηση  
τα ποιήματα.

Τι εννοείτε;

6.

Να σου κρατήσω γι' απόψε  
μια δικαιολογία;  
Εγώ, ως αύριο  
θα περιμένω.

7.

Ένα χαμόγελο  
πόσο κοστίζει ένα χαμόγελο;

8.

Και ο καθένας στον καθρέφτη του  
για μορφή  
που δε γνωρίζει.



9.

θα σου φέρνω  
κουρέλια από τον πόλεμο  
για να στολίζεις  
τις κούκλες που αγαπάς.

10.

Δικές μας  
οι ιστορίες αυτές.  
Άλλοτε βάσιμες  
και άλλοτε αβάσιμες  
για να τις ψάχνουμε  
για να μας κυνηγούν.

11.

Και συ  
για υπόχρεση πού ξεχάστηκε;

12.

Τα παιδιά  
για την ώρα  
σβήνουν αριθμούς.

13.

Λέξεις  
που δεν έχουν τίποτα να πουν  
ή να εννοήσουν  
οι λέξεις μας  
σήμερα.

14.

Πόσες φορές  
μπορείς να ζεις το θάνατο  
και πόσες  
να τον περιμένεις;



## 15.

Σ' αυτά τα χρόνια που μένουν  
πόσα όνειρα να χωρούν;  
Σ' αυτά τα χρόνια που πέρασαν  
πόσα όνειρα χάθηκαν;

## 16.

Μέσα στους αριθμούς και στα χρήματα  
εκτεθειμένοι, ανεπίστροφοι και κατηφείς  
σε έναν καθρέφτη  
αποτιμούμε τη ζωή και τη μοίρα μας.

17.

Είμαι ένα δέντρο χωρίς φύλλα.  
Μη γελάς.  
Το ίδιο είσαι και συ.

18.

- Ναι
- Μα βέβαια...
- Καληγύχτα.

19.

Έτοι, στο τίποτα  
συντελεστές ή θεατές  
ζούμε την άρση των ιδανικών  
και των δεδομένων μας.

Παζαρεύοντας ολοένα  
την εμπειρία της μοναξιάς.

20.

... Όσο για κείνο το παιδί  
που θα ζωγράφιζε τον ήλιο  
μεγαλώνει στον ίσκιο σου  
και δε γελά.



## Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

Όταν ένα παιδί	σελ. 7
Αποκοδόμηση	» 8
Καθημερινό	» 10
Η εβδομάδα	» 12
Όσοι σωμαίνουν	» 13
Μη καθούμε	» 14
Προχωρούμε	» 15
Η στιγμή	» 16
Γιατί	» 17
Μαχαίρι στο μαχαίρι	» 18
Κάποτε	» 19
Οι Κυριακές	» 20
Αύριο	» 21
Είναι	» 24
Χρόνια πολλά	» 25
Πράξη	» 27
Φωτογραφίες	» 28
Αυτοί οι σίχοι	» 29
Μνήμη Δημήτρη Φιλιππιδάκη	» 30
Κοιμήσου	» 31
Καταγραφή	» 32
Μη μου μιλάς	» 33
Δυο επαγγελματικά... ποιήματα	» 34
Κάθε πρωί	» 35
Ο Φαρισαίος	» 36
Τόσες αθροίσεις	» 38
Το φεγγάρι	» 39
Προσωπογραφία	» 40
Πόση ναυτία	» 43
Απογραφή	» 44
Μνήμες	» 46
Σ' ένα πακέτο τσιγάρα	» 47
Η λεπτομέρεια	» 48
Εικόνες	» 49
Παραλήρημα	» 50
20 άτιλα	» 52

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΥΤΟ ΤΟΥ ΓΙΩΡΓΗ ΣΕΡΚΕΔΑΚΗ ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ ΚΑΙ  
ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΣΕ 300 ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΣΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΠΕΤΡΟΥ ΚΟΥ-  
ΔΟΥΦΑΚΟΥ (ΚΑΛΛΕΡΓΗ 5, ΤΗΛ. 52 46 818) ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΕΚΤΟΣ ΕΜΠΟΡΙΟΥ